

Margetin István: Anyánál alszom

Korán végzek a munkában, sietek haza. Hétfő van, ma anyánál alszom. Nem sikerül megelőznom a dugót, a belvárosból Rákoshegyig ilyenkor ötven perc is megvan az út.

Hat óra után érkezem. A zöld kertkapu kulcsra zárva. Édesanyám egyedül él, jobb vigyázni. Pár éve lomtalanításkor eltűnt a kiskutyá. Három nap után került elő, keservesen sírt, remegett és hónapokig nem mert a kerítés közelébe menni.

Ledobom a táskám, köszönök neki. Kinyitom az ablakot, szereti, ha mozog a levegő. Enyhe a január, de én fázom. Ő mindig bírta a hideget.

Az ágyon fekszik, a tévében a valóságshow előző napi adását ismétlik. Eltereli a gondolatait. Tegnap este a másikat nézte, a másikon. Nagyon bele tudja élni magát. Igazi fiús anya, az összes nőt gyűlöli ezekben a műsorokban...

Néha hangosan szidja őket... és sokat az életben is. Ma este szótlán. A barátnőimet általában szerette. Dórával még nem találkoztak, de szerintem imádná. Nem akarja, hogy Dóra így lássa. Majd...

A hosszú vályogház közepén konyha és fürdő, két végén egy-egy szoba. Anyáét használjuk nappalinak is. Így nyugodtan fekket egész nap. Öt éve költözött ide, azután, hogy nyugdíjba ment. Leszállékolták. Lábon kihordott egy agyvérzést, csak az lett gyanús, hogy ha jobbra fordul, mindig elszédül. Azóta az utcán csak a fal mellett érzi magát biztonságban. Mindig fél, amikor át kell menni az úton.

Régi álma volt egy ilyen verandás parasztház. Jót tett neki, felrázta. Nagy kerttel, sok virággal. Rá is szokott a kertészkedésre. Zöldborsó, tulipán és pipacs. Valamiért mindig ezeket ültette. Amíg bírta. Két utcával arrébb még lakótelep, itt

mintha falun lennék. Csak az kényelmetlen, hogy messze van tőlem. Nem praktikus.

Leülök a fotelba, röviden mesélek neki a napomról. Nincs sok témám, a munkám szakmai oldalát nem értené, az emberi meg lapos.

Csacsognom kéne. Beszélni, bármiről. Csak hogy hallja a hangom. Ebben sosem voltam jó. Az lenne a legjobb, ha magamról beszélnek. Nem megy, nem történik velem semmi. Dórával sokat feszülünk most, kevés időm van rá, energiám még kevesebb. Nem ezt érdemli. De ezzel csak felzaklatnám anyát. Sportra és más programokra meg így esélyem sincs.

A vasárnap csak eltelt, a többről pedig már szombaton beszámoltam. Tegnap nem jöttem, a szomszédasszony ugrott át hozzá. Anya azt mondja, nem kell minden nap jönnöm, nem akar a terhemre lenni. Hülyeség. Komolyan azt hiszi, ha nem vagyok itt, akkor vadul bulizom, mintha minden rendben lenne? Két hete mondjuk nagyon berúgtam. Kellett.

Előveszem a telefonom, facebookon átpörgetem azoknak a régi barátainak a posztjait, akiket ő is ismer. Felolvasom neki, mi történt a volt osztálytársaimmal, megmutatok neki egy-egy fotót, koncertfelvételt egy exről.

Ez jó ötlet volt. Beszélgetünk! Sok a gyerek, a családban is született pár, akit még nem láttunk. Le vagyok maradva. Dórával már felmerült, hogy összeköltözünk, de most nem jó az időzítés.

Az osztály fele külföldön él. Amikor először elköltöztem, tizenkilenc éves koromban, anya meglepően jól fogadta. "Menj csak, fiam. Reméltem, hogy a te eszeddel nem sokáig fogsz itt maradni." Persze akkor még ő is fiatalabb volt. Azért most jobb, hogy itt vagyok.

Hoztam vacsorát. Dórával rántott cukkinit süttünk tegnap. Nevetünk, gyerekként utáltam minden zöldséget. Egyedül a sárgarépát ettem meg, azt is csak a húslevesben. Most meg ez a kedvencem. Nevetünk!

Megkóstolja, de nem ízlik neki. Alig ér a szájához az étel, máris öklendezni kezd. Kívánja az ízeket, de a gyomra semmit nem bír. Szerinte a héját le kellett volna vágni és be kellett volna sózni, hogy ne legyen ilyen kemény.

Nyelvét kinyújtva fintorog és undorodva az ágy melletti kukába ejti. Erős szavakat használ. Tudom, hogy a betegség miatt ilyen kegyetlen; igyekszem nem magamra venni, de néha betalál.

A sóban igaza van, bár én ropogósan szeretem. De a héját mindenhol rajta hagyják. Azt már nem is merem mondani, hogy gesztenyeliszttel paníroztuk. Direkt az ő kedvéért. A fehér lisztet nem ajánlják, ilyenkor különösen nem.

Hozok neki egy pohár vizet. Napok óta nem evett egy falatot sem, legalább igyon. Azon is spórol, ne kelljen annyit pisilni menni. Bocsánatot kér, amiért nyers volt. Nem haragszom rá, mostanában mindenkivel kemény, szándékosan tolja el őket magától. Én vagyok az egyetlen, akit néha beenged.

Tévézünk tovább. Pisilnie kell, kitámogatom a mosdóba. Nehezen mozog, a hasa, mint egy mindennapos kismamáé. A daganat teljesen elzárta a nyirokkeringését. Jövő héten viszem a kórházba, megint lecsapolják, infúziót és talán vért is kap.

Kapcsolgatunk, semmi sem köt le minket. Na, talán a főzőműsor. Csak cukkini ne legyen benne. Ő a tévét nézi, én lopva őt. Ijesztően sovány, csak a hasa nagy. Nem panaszkodik, de a múltkor elárulta, hogy éjszakánként, ha nem vagyok itt, hangosan káromkodik a sötétben. Nem bírja máshogy elviselni a fájdalmat.

Felveszem a kabátom, kimegyek a kertbe. Jólesik a kerület vidékies csendje az egész napos hajtás után. Üresen állok a körtefa alatt. Nem mozdul bennem

semmi. Tehetetlen vagyok. Azt mondják, az is nagyon sokat számít, hogy itt vagyok vele, de én csinálni akarok valamit. Bármit. Hátha.

A madáretető árván lóg egy faágon. Régóta nincs ereje feltölteni. Nekem meg máskor eszembe se jut. Múlt télen szép madarak jártak ide, kék-sárga cinegék, fekete- és énekes rigók, néha egy szürke csonttollú. A konyhaablakból gyönyörködtünk bennük. Most már hiába, felelőtlenség lenne ideszoktatni őket.

A műsor végén azt mondja, elfáradt, aludjunk. Megigazítom a párnáját, betakargatom. Altatót vesz be, kettőt, az erősből. Ez az egyetlen, ami még hat. Ez is csak pár óra nyugalmat ad. Behajtom az ablakot, vékony rést hagyok. Hamar elhasználódik a levegő, ő pedig egyedül már nem tud elmenni odáig.

Mi lenne, ha még élne a kiskutya, gondolom. Tavaly altatták el. Gyors tisztálkodás után lefekszem. A költözéskor a bútorokkal együtt mintha a régi szobámat is lehoztuk volna. Ugyanaz a szoba, egy másik ház. Átszólok anyának: "jó éjszakát!" és lekapcsolom a lámpát.